

fer sortir, fins i tot, a les seves novel·les. Constantí Ribalagua encara és, molts d'anys després d'haver mort, una figura nacional. A Lloret se li va dedicar, fa uns anys, un carrer. La celebració de les darreres fires dels Americanos ha potenciat el record d'aquests personatges. En particular, els historiadors David Barba i Montserrat Egea i el periodista Ramon Vilaró han establert sòlids vincles amb l'Havana i han fet diversos viatges a Cuba. Un primer resultat ha estat la vinguda a Lloret, aquest estiu, de Jorge Ribalagua, fill del bàrman, amb la seva senyora, i del *maestro cantinero* Julio Cabrera. S'està gestant una moguda reivindicatòria que serà una bona propaganda per a Lloret de Mar.

>> *Exhibició del maestro cantinero Julio Cabrera a la terrassa de l'hotel Delamar, amb la creació dels nous còctels Delamar i Bella Dolores. (Autoria: MARIA ASSUMPCIÓ COMAS)*

Blanes: reforma viària | La primera població de la Costa Brava que hom troba així que es passa el riu Tordera ha eixamplat el vial principal d'accés (la carretera GI-682) venint de Barcelona, entre l'anomenada rotonda dels focs artificials i la cruïlla d'accés al Mas Borinot i altres urbanitzacions. I no solament s'ha doblat la calçada i s'han obert, a la vegada, vials paral·lels de serveis, sinó que el que fins fa poc era un terreny desnivellat i ple de material d'enderroc, situat al costat de la carretera del cantó de migdia, en un tres i no res s'ha convertit en un espai planer on han emergit naus industrials, supermercats i algun centre docent. Blanes ha renovat, doncs, un dels accessos principals i presenta, pel cantó de ponent, una imatge nova d'acord amb un urbanisme modern que prescripta la zona i n'agilitza el pas.

Santa Coloma de Farners: castells | No ens referim al de Farners, que fa guàrdia a la capital de la Selva. Fem

al·lusió a la gent entusiasta que s'escala organitzant perquè la ciutat tingui també una colla castellera. És ben cert que aquesta faceta del nostre folklore va guanyant adeptes al llarg de tota la geografia catalana, fins i tot on, per tradició, no hi havia hagut mai castells. No debades estan de moda les activitats de risc. Gemma Ordóñez, que viu a Santa Coloma des de fa uns deu anys i que tenia l'experiència d'haver format part dels castellers de Sant Boi de Llobregat (la seva ciutat originària), dels de Cornellà de Llobregat i de la colla universitària Arreplegats, ha començat a crear el clima adient i ja hi ha més de cinquanta colomencs que es volen constituir en entitat, que cerquen local i que fan els primers assajos de castells humans.

LA Cerdanya

Text i fotos > SANDRA ADAM

La plaça de Barcelona es renova | Un dels accessos més concorreguts de Puigcerdà és la plaça de Barcelona. Es tracta d'una confluència de carrers, que fins ara tenia poc encant malgrat tenir molt potencial, sobretot pel seu patrimoni arquitectònic. Així doncs, aquest darrer estiu l'Ajuntament de Puigcerdà i la Diputació de Girona van inaugurar la remodelació d'aquesta plaça: pavimentació nova, incorporació d'arbrat, mobiliari urbà nou i embelliment de l'illot central amb una font encarregada als artistes locals Ernest Altés i Albert Tàpias. Aquesta escultura, de nom *Aquae*, presideix el centre de la plaça i està envoltada de vegetació. Destaca pel contrast dels materials locals, que vinculen l'obra directament amb la comarca: granit i ferro s'entrellacen amb l'aigua que brolla de les roques. Aquesta nova urbanització de la plaça ennobleix una de les entrades del poble i permet que destaquin dos dels edificis més emblemàtics de la vila: el Casino Ceretà i la Casa Gran. A més de ser una bona inversió en art, l'eixamplament de les voreres permet una unió més fluida entre el barri de l'Estany i el nucli antic de la vila.

Llivia cedeix el protagonisme a l'església parroquial | Durant aquest darrer mandat, l'Ajuntament de Llivia

ha seguit invertint en l'arranjament de la vila i l'augment del seu patrimoni cultural. Al castell habitat per a les visites, cal afegir-hi els treballs d'excavació que es duen a terme a la part baixa del turó, on s'ha pogut localitzar el fòrum romà, just a tocar de l'església. Aquesta intervenció ha estimulat la creació d'un projecte de millora de l'espai que envolta l'església de Nostra Senyora dels Àngels, ja que ara mateix queda amagada rere els arbres i tant l'accés per les escales com el voltant de l'edifici estan força degradats. El projecte de millora preveu crear una zona enjardinada davant l'església i la millora dels accessos. L'objectiu final serà donar més visibilitat i protagonisme a l'església, així com unir aquest espai amb el del fòrum romà, on actualment treballen els arqueòlegs. Així doncs, Llivia segueix estudiant el seu passat i compartint el seu patrimoni cultural i arqueològic amb tots aquells que s'hi acosten.

>> *La plaça de Barcelona i la Casa Gran de Puigcerdà.*

EL RIPOLLÈS

Text > EUSEBI PUIGDEMUNT

La música, preponderant | De les moltes i variades activitats (Clownia, Mercat del Comte Arnau, Mercadal del Comte Guifré, Campelles Emociona, caminades nocturnes, exposicions d'art, cicles de conferències, esbarts, festes majors, etc.) que s'han dut a terme a la comarca al llarg del trimestre estival, hi té un paper preponderant la música, de bracet de cinc esdeveniments ja plenament consolidats, tant per la durada en el temps com per la qualitat de les programacions que ofereixen, i que tenen per marc les poblacions de Ripoll,

cròniques

Sant Joan de les Abadesses, Camprodon i Ribes de Freser. Seguint el mateix ordre de citació, a Ripoll s'ha celebrat enguany la trenta-novena edició del Festival Internacional de Música coincidint amb el Curs d'interpretació musical, amb un doble objectiu: potenciar les joves promeses del futur de la música catalana i oferir un ventall de concerts prou ampli per tal d'interessar i atreure el màxim de públic assistent possible; els escenaris han estat (depenent del tipus de concert) el monestir, el claustre i l'església de Sant Pere.

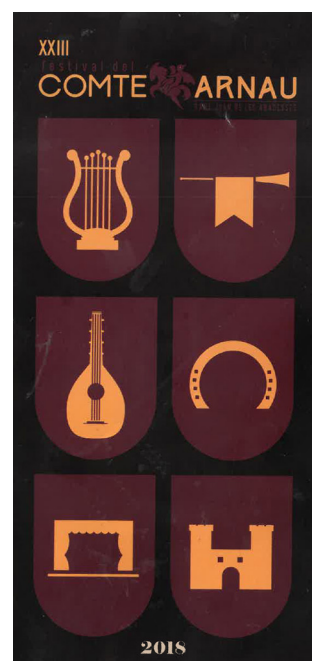
Festival del Comte Arnau | Pel que fa a la vila de les abadesses, s'hi han representat els diferents actes que componien la vint-i-tresena edició del Festival del Comte Arnau, i que de manera esglaonada al llarg dels caps de setmana del mes de juliol han commemorat la damnada figura del mític comte. La conferència que dictà el director del Museu de la Música de Barcelona, Jaume Ayats, «La cançó del comte Arnau: el cor de tota una mitologia catalana», donà el tret de sortida al cicle arnaldià. Les altres activitats foren *El vol de l'home ocell*, un musical de llegenda, dirigit i escrit per Joan Gallart i amb música del grup Sangtraüt; la companyia de dansa contemporània La Factoria Mascaró va representar l'espectacle *La Via Crucis*, i finalment el grup The Rusties Blues Band van oferir als assistents un concert-documental sobre la història del

blues, *Viatjant pels camins del blues*, en què estrenaren un blues sobre el comte Arnau.

Un altre festival de qualitat i prestigi consolidats és la trenta-tresena edició del Festival Isaac Albéniz de Camprodon a l'entorn del músic camprodoní i la seva monumental *Suite Ibèria*, que ha atret i atrau figures de primer nivell de l'àmbit pianístic. Enguany cal destacar-ne la canadenc Anastàsia Risikov, guanyadora del premi com a millor intèrpret d'Albéniz en el concurs Maria Canals 2017; els pianistes Carles Lama i Sofia Cabruja, components del Piano Duo, i José M. Duque, que oferí la integral de la *Suite Ibèria*.

Maria del Mar Bonet a Camprodon | I sense moure'ns de Camprodon i a més a més del Festival Isaac Albéniz, la dinovena edició del Festival de Música de Camprodon, amb cinc concerts repartits en cinc poblacions diferents: Camprodon, amb un recital memorable de la cantant Maria del Mar Bonet; Sant Pau de Segúries, amb el grup Gospelbreathe i el seu repertori de gòspel contemporani; Molló, que va acollir les peces del disc *Nua*, de la cantant Judit Nedermann; Llanars, amb un cartell triple: Kepa Junquera, les percussionistes basques Sorginak i el grup Tururut Bonaigua, i finalment, Vilallonga de Ter, amb el grup Les Violines, que van oferir el seu espectacle *Quatre estacions*. I per acabar aquest periple mu-

sical de l'estiu ripollès, la Vall de Ribes va desplegar el festival Romànic en Viu, amb concerts de format reduït però de qualitat indiscutible a les petites esglésies dels termes de Toses i Planoles. Pot sorprendre, d'entrada, que una comarca com la del Ripollès disposi d'aquesta diversitat i qualitat d'oferta musical, però no sorprèn tant si es té en compte la gent que discretament i constantment hi treballa amb dedicació al llarg de l'any. És per pensar-hi.

>> Cartell del vint-i-tresè Festival del Comte Arnau. (Font: AJUNTAMENT DE SANT JOAN DE LES ABADESSES)

GIRONINS A L'EXTERIOR

Text > CARLA LLOBET

Mai abans havia sentit parlar de Lausana. De Ginebra, Berna i Zuric, sí, però no de la capital olímpica. Vaig arribar-hi acompanyada de patins d'hoquei, de raquetes de tennis i de roba d'anar a córrer, però ignorava que les anelles olímpiques ens donarien la benvinguda. Lausana acollirà el 2020 els primers Jocs Olímpics d'hivern de la Joventut. La ciutat desprèn esportivitat i et genera unes ganes boges de saltar obstacles, de pedalar, d'arribar lluny en el menor temps possible, de posar-te a prova amb nous reptes i penjar-te la medalla del triomf.

El Comitè Olímpic Internacional (COI) és a Lausana, i els qui venim de Catalunya ens enorgullim de recordar Barcelona 92 i, també, Joan Antoni Samaranch. Viure a Lausana em fa sentir més a prop de casa meua. Passejo pel parc del costat del llac Léman i els panells m'indiquen que puc anar cap a l'estadi Joan Antoni Samaranch. Tot seguit, hi ha l'edifici dels Estudis Olímpics, amb una catalana al capdavant. A més, la segona espasa del COI és de Manresa i a les fede-

racions esportives internacionals hi ha gent de Barcelona, Sant Cugat, Girona, Lloret de Mar...

També hi trobem el Centre Català de Lausana i Ginebra, que fa cinquanta-cinc anys es va fundar com a Casa Nostra de Suïssa i acollia els catalans que buscaven noves oportunitats. Sembla que, d'alguna manera, la història es repeteix. No tinc paraules per descriure la sensació d'orgull que em produeix el nostre poble. Pel llegat, la història, la força, la cultura, la gent i la seva empenta. Cada vegada ens donem a conèixer més fora de les nostres fronteres. És bonic parlar amb persones que són al rovell de l'ou del mapa europeu, com hi són els suïssos, però que no entenen diferents realitats com la nostra en termes polítics, econòmics, culturals, socials, sentimentals, tradicionals o fins i tot esportius. Com diu un bon company meu de viatge, els catalans emigrats som els que fem millor política fora del país. Aquí som benvinguts, reconeguts, estimats i recordats. És per això que en aquest petit país ens sentim més com a casa que enlloc.